

mune hører. Nu er der i Udvalget Medlemmer, som have meent, at dette ikke burde tilstedes, men at Vedkommende kun burde kunne optræde som een politisk Personlighed, og at han, skjøndt han fyldestgjorde Betingelserne f. Ex. baade i en Kjøbstad og paa Landet, derfor dog ikke skulde kunne vælge saa at sige med dobbelt Afkomst. Andre Medlemmer af Udvalget have meent, at den Omstændighed, at Betingelserne kunne fyldestgøres paa forskellige Steder, og at En, hvis han var meget ivrig og nidkær, saaledes kunde komme til at vælge med dobbelt Afkomst, ikke var af den Betydning, at man skulde behøve Lovgivningen med en Bestemmelse derom. Jeg troer, at det er naturligt, at de forskellige Medlemmer af Udvalget, som have en bestemt Overbeviisning derom, end en Ordfører har Lov til at have, naar der i Udvalget hersker deelte Meninger, selv fremsætte og begrunde deres Mening. — I Forbindelse dermed staaer Forslaget under Nr. 6. Ogsaa med Hensyn til dette har der været forskellige Meninger i Udvalget, men det er dog gjort gjældende, at, dersom man vilde indføre en Bestemmelse imod en dobbelt Valgret, vilde det være vanskeligt at undgaae ogsaa at give en Bestemmelse imod en dobbelt Valgbarhed. Forkaster man Bestemmelsen med Hensyn til Valgretten, da bør der heller ikke gives en saadan Bestemmelse med Hensyn til Valgbarheden. Sætter man derimod Bestemmelsen ind med Hensyn til Valgret, troer jeg rigtig nok, at de fleste ville være af den Mening, at saa bør der ogsaa gives en lignende Bestemmelse med Hensyn til Valgbarhed. Hvis man imidlertid vedtager Bestemmelsen med Hensyn til Valgret og saaledes kommer i den Nødvendighed ogsaa at maatte vedtage en saadan Bestemmelse som den, der er foreslaaet under Nr. 6, da maa der imellem 2den og 3die Behandling foretages Forandringer i det under Nr. 6 opstillede Forslag, der ikke er frit for væsentlige Mangler.

Der er ved dette Afnit et Spørgsmaal, som jeg dog troer, det er rigtigt at nævne,

skjøndt Udvalget med Beraad Du ikke har villet stille noget Endringsforslag derom, idetmindste ikke til 2den Behandling. Det er nemlig det Spørgsmaal, hvorledes der skal forholdes, naar en Mand er valgt til Landstinget, men skifter Bopæl, vel at mærke, ikke indenfor den Landstingskreds, hvori han er valgt, men saaledes, at han flytter ud af den. Der kan nemlig spørges, om denne Landstingsmand mister sit Sæde i Landstinget derved, at han flytter bort fra den Kreds, der har valgt ham. Formodentlig vil det gaae mange Medlemmer saaledes, som det er gaaet mange Medlemmer af Udvalget, nemlig at man ved første Betragtning vil finde det urimeligt, at en Mand, der eengang er godkjendt, skulde miste sit Sæde, blot fordi han flytter. Jeg for min Person — og jeg troer, at de fleste ved en nærmere Overveielse ville komme til det samme Resultat — finder imidlertid, at der i Grunden ikke er nogen Tvivl tilstede, men at Grundlovens Bud med Nødvendighed medfører, at, naar et Medlem af Landstinget flytter bort fra Landstingskredsen, mister han sin Plads i Landstinget, og jeg skal antyde de Grunde, hvorpaa vi, der have denne Mening, støtte os, og hvorfor vi ikke have stillet Forslag i den Henseende. Jeg støtter denne Ansættelse væsentlig paa Grundlovens eget Bud og i Forbindelse dermed paa Bestemmelserne i den ældre Grundlov. I Grundloven af 1849 havde vi nemlig en udtrykkelig Regel om dette Tilfælde. I dens § 62 hedder det nemlig — ærede Medlemmer ville erindre, at der i den gamle Grundlov med Hensyn til Landstinget fandtes en Domicilbestemmelse, skjøndt ikke saa bindende som i den nugældende Grundlov; de fleste Medlemmer skulde have Bopæl i Kredsen, men der var dog et Spillerum — i denne Paragraph hedder det: „Kommer den gylldigt Valgte i et af de Tilfælde, der udelukke fra Valgbarhed, mister han den af Valget flyvende Ret“, og saa tilføies der — og man lægge vel Mærke til, at det er ikke i Valgloven, men i Grundloven — „dog skal